

לבריאות!

רוסיה

לפני שנים רבות חי מלך שהיה בעל עוצמה כזו שכאשר התעטש, הנתינים בכל הממלכה חייבים היו לאומר "לבריאותך!". וכך אמרו גם כולם מלבד רועה אחד, בעל עיניים יוקדות, שלא רצה לאומר כך. המלך שמע זאת וקרא לרועה.

הרועה בא ועמד בפני המלך שישב על כיסאו, גדול ועצום. אך כמה שגדול ועצום היה המלך, הרועה לא פחד ממנו.

"אחל לי פעם 'לבריאותי!' אמר המלך.

"לבריאותי!" ענה הרועה.

"לבריאותי שלי, שלי!, נבזה שכמותך!" רגז המלך.

"שלי, שלי, הוד מלכותך" ענה הרועה.

"אבל לשלי, שלי עצמי!" נהם המלך כשהוא מצביע

על חזהו. "כן, לשלי, שלי עצמי" קרא הרועה ודפק

על חזהו.

המלך לא ידע יותר מה לעשות ורגז נורא, אלא

שאז בא אחד מיועצי המלך ולחש לאוזנו של

הרועה "אמור פעם אחד, פעם אחד בלבד

'לבריאותך, הוד מלכותו" אחרת חייך בסכנה.

"לא, לא אומר זאת, עד שהמלך לא ייתן לי את בתו לאישה" ענה הרועה.

הנסיכה ירבה ליד המלך על כס מלכות קטן ונראתה יפה מאוד. כששמעה מה אמר הרועה היא פרצה בצחוק גדול, כי למען האמת הרועה בעל העיניים היוקדות מצא חן בעיניה יותר מאשר כל הנסיכים שחיזרו אחריה.

אבל המלך לא חשב כמו בתו וצווה לזרוק את הרועה לכלוב הדוב הלבן.

השומרים הובילו את הרועה לכלוב בו ישב דוב לבן ענק, אשר לא אכל כבר יומיים, והיה רעב

מאוד. רק נסגרו הדלתות כשהדוב רץ לקראת

הרועה כדי לטרוף אותו. אך כשהביט בעיניו

היוקדות נבהל מאוד, ולמרות הרעב נסוג לפינה

והסתתר שם. הוא לא העז לגעת בבחור אלה

מרוב רעב התחיל למצוץ את כפו.

הרועה הבין שאסור לו לעזוב את הדוב מעיניו וכדי

לא להירדם שר כל הלילה.

למחרת באו לאסוף את עצמותיו של הרועה

והופתעו מאוד לראות אותו שלם ובריא. הביאו

אותו שוב בפני המלך שאמר "למדת מה זה להיות

בסכנת מוות ועכשיו ברך אותי לבריאותי!"

אבל הרועה ענה "אינני מפחד ממוות. אומר זאת

רק אם תיתן לי את בתך לאישה."

"אז לך למוות בטוח" זעק המלך וצווה לזרוק אותו לכלוב של חזירי-בר פראיים. אלה לא קיבלו מזון כבר שבוע שלם וכשראו את הרועה רצו לקרוע אותו לגזרים. אבל הרועה הוציא חליל משרוול מעילו והתחיל לנגן. חזירי-הבר תחילה נרתעו מהצלילים ואחר כך קמו על רגליהם האחוריות והתחילו לרקוד. הרועה היה ברצון צוחק למראה זה, אך ידע כי אסור לו להפסיק לנגן אף לרגע והמשיך לנגן, תחילה לאט, ואחר כך מהר ועוד יותר מהר, והחזירים רקדו מהר ועוד יותר מהר עד שנפלו לארץ זה על זה אוזלי כוחות ושכבו כך ללא נוע. אז יכול היה הרועה לצחוק מהמראה של חזירי הבר המרקדים, וצחק בקול כה רם. כשבאו לאסוף את עצמותיו מצאו אותו עם דמעות הזולגות על לחיים מרוב צחוק.

כשהמלך קם משנתו והתלבש הביאו את הרועה שוב בפניו. המלך כעס יותר מקודם כי לא תיאר לעצמו שחזירי-הבר שלו ישאירו את הבחור חי. הוא אמר "למדת עכשיו מה זה להיות קרוב למוות. ברך אותי לבריאותי!"

אך הרועה ענה שוב "אינני מפחד ממוות, ואומר זאת רק אם תיתן לי את בתך לאישה."

"אז לך למוות בטוח!" זעק המלך וצווה לזרוק אותו לבור עמוק שבתחתיתו עמדו מאות מוטות מחודדים. כשהביאו אותו לשם ביקש הרואה שיתנו לו להביט לתוך הבור, כי אז אולי ישתכנע ויברך את המלך. כשהשומרים הלכו הצדה הוא שם את מקלו הארוך באדמה, תלה עליו את מעילו ושם את כובעו למעלה. הוא הוסיף גם את שק מלא חפצים שלו, כדי לתת לדחליל צורה אנושית יותר, ובעצמו הסתתר בפינה. כשהשומרים חזרו הם דחפו את הדחליל לבור ובטוחים היו שהפעם הוא נהרג.

כשיועץ המלך בא למחרת לראות את גופתו המתה של הרועה הופתע כשפגש אותו חי ובריא. הוא הוביל אותו למלך בפעם נוספת והמלך שוב דרש שהרועה יברך אותו. אך זה אמר רק "לא אומר זאת עד שלא אקבל את הנסיכה לאישה!" "אולי אצליח לשכנע אותו בדרך אחרת" חשב המלך. הוא ציווה להכין את מרכבתו המפוארת ועלה עליה יחד עם הרועה. הם נסעו עד שהגיעו לחורשת עצי כסף. אמר המלך "תראה את החורשה. אם תברך אותי, היא שלך!"

לרועה נעשה חם וקר לסירוגין אבל ענה שוב "לא אברך אותך, הוד מלכותו עד שהנסיכה לא תהיה

לאישתי."

עכשיו דבריו כבר הביכו את המלך. הוא ציווה להמשיך לנסוע עד שהגיעו לארמון מפואר, כולו מזהב. אז אמר "אתה רואה את הארמון. אתן לך את ארמון הזהב ואת יער הכסף אם רק תגיד לי 'לבריאות!'"

הרועה הביט על הארמון והיה ממש בהלם אך עדיין אמר "לא! לא אגיד זאת עד שהנסיכה לא תהיה אישתי."

הפעם המלך לא ידע כבר מה לעשות. הם המשיכו לנסוע עד שהגיעו לבריכה כולה יהלומים, ושם ניסה בפעם שלישית.

"אתה רואה את בריכת היהלומים הזאת?" אמר "תקבל אותה, ואת ארמון הזהב ואת יער הכסף. תקבל כל אלה אם רק תגיד 'לבריאותך!'" "לא, לא אגיד זאת אלא אם תיתן לי את בתך לאישה."

המלך ראה שאין מה לעשות יותר ואמר לו "טוב, לא ייכפת לי כבר. אתן לך את בתי לאישה אבל אז אתה חייב לאומר ממש ובנאמנות 'לבריאותך, המלך!'"

"בוודאי, למה שלא אומר זאת? הגיוני שאז אגיד זאת."

המלך שמח. הוא היה מרוצה יותר מאשר ניתן לשאר. הוא הודיע בממלכה כולה שהנסיכה תתחתן. הנתינים שמחו שהנסיכה, שסירבה עד כה למחזרים כה רבים, התאהבה ברועה בעל עיניים יוקדות.

התקיימה חתונה כה מפוארת כפי שעוד לא ראו מעולם. כולם אכלו ושתו ורקדו. אפילו חולים באו לחגוג ולכל הילדים חילקו מתנות.

השמחה הגדולה ביותר הייתה, כמובן, בארמון המלך, שם ניגנו התזמורות הטובות ביותר והוגש האוכל הטעים ביותר ואנשי חצר רבים הסבו לשולחנות ואכלו ושמחו.

לפי הנוהג של הארץ החתן הצעיר הביא למלך ראש של חזיר-בר גדול ושם אותו לפניו כדי שזה יפרוס אותו ויחלק לכל הסועדים. הריח היה כה חזק ומפתה שהמלך התחיל להתעטש בכל כוחו. "לבריאות!" קרא הרועה לפני שמישהו מהאחרים הספיק לקרוא כך, והמלך שמח מאוד שנתן לו את בתו לאישה.

כאשר המלך הזקן נפטר, הרועה ירש את מקומו. הוא היה מלך טוב וצודק ולא ציפה שאנשים יאחלו לא דבר מה בניגוד לרצונם. ובכל זאת כולם ברכו אותו לבריאות ולחיים טובים כי אהבו אותו.